

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ -
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Στις λαοί θυμούνται άμα
δείξη πως δε φοβάται την
άληθεια—ΥΥΧΑΡΗΣ.

Κάθε γλώσσα έχει τους φν
οικούς της κανόνες.

ΒΗΛΑΡΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Ζ'

ΑΘΗΝΑ, ΚΕΡΙΑΚΗ 29 ΤΟΥ ΝΟΕΜΒΡΗ 1909

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΖΗΝΩΝΑ ΑΡΙΘ. 2

ΑΡΙΘΜΟΣ 368

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ. Φυλλάδες του Γερο-
δήμου (συνέχεια).

Μ. ΘΕΡΕΙΤΗΣ. Φωνές από τα βόθρ.

Γ. ΚΟΝΤΟΣΤΑΝΟΣ. Γενεβέζικα γινωβιλία.

ΕΝΑ ΚΟΠΕΛΛΙ. Γεωγραφικά.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ. Σημειώματα στο περιθώριο.

Π. ΠΕΤΡΙΔΗΣ. Έπιθυμία.

Π. ΦΑ. Άγιες γραμμές για τον Μέτρο Βασιλειά.

ΠΕΤΡΟΣ ΨΗΛΟΡΕΙΤΗΣ. Σπασμένες ψυχές (συνέ-
χεια).

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ—Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ—ΒΙΒΛΙΟ-
ΓΡΑΦΙΑ—Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ—ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

Από την πρωτοχρονιά θάναγκαστεί ν'ανεβάσει
τη συνδρομή του σε δρ. 10 για την 'Ελλάδα
και την Κρήτη και σε φρ. χρ. 12 1/2 για το
'Εξωτερικό. Τε κάθε φύλλο θά πουλιέται, όπως
και πρό δυο χρόνια, 20 λεπτά.

Με την Ισοτιμία φράγκου και δραχμής χά-
ρινης κάθε συνδρομή του 'Εξωτερικού που λο-
γαριαζότανε πρώτα για 12, 13 και για 14 ά-
κόμα δρ., μάς έρχεται σήμερα μόνο 10 δρ.
Κι α λογαριάσουμε 2 1/2 δρ. το γραμματό-
σημο της χρονιάς για κάθε συνδρομητή, ξεπέ-
φτει ή συνδρομή του 'Εξωτερικού σ' έφτάμιση
δρ. μονάχα. Τό τί ζημιώνεται σ' «Νουμάς» απ'
αυτόν τον ξεπεσμό του φράγκου, ο καθένας το
βλέπει και περιττό ν'αν το πούμε μετς.

Ανάγκη λοιπόν οι φίλοι ν'α μάς συντρέ-
ξουνε για ν'α μπορούμε ν'α εξακολουθήσουμε
τόν άγώνα. Με το μικρό αυτό ανέδασμα της
συνδρομής από τη μιά μεριά και με την έλπιδα
πούχουμε απ' την άλλη, πως οι συνδρομητάδες
μας σιγά σιγά θά συνηθίσουνε ν'α πλερώνουν
ταχτικά τη συνδρομή τους, θ'αν τ'α καταφέ-
ρουμε ν'α βγάξουμε ταχτικά το «Νουμά» και
ν'αν τονε βγάξουμε άργότερα δυο φορές τη βδο-
μάδα, ή μιά φορά τη βδομάδα μά με 12 σε-
λίδες.

Για τους παλιούς συνδρομητάδες μας το
ανέδασμα της συνδρομής δέν είναι **υποχρεω-
τικό** μά **θεληματικό**. Δηλ. όσοι θέλουν ή
βρίσκουν πως δέν έχουμε δικιο, μπορούνε ν'α
μάς πλερώνουνε για χρονιάτικη συνδρομή τους
5 δρ. για την Αθήνα, 7 για τις έπαρχίες και
φρ. χρ. 10 για το εξωτερικό.

Για ν'αναγκαστούμε ν'α ζητήσουμε τη μικρή
αυτή θυσία, θά πει πως **υπάρχει ανάγκη**
ν'αν τη ζητήσουμε. Και παρακαλούμε τους συνα-
γωνιστάδες μας ν'α μάς πιστέψουν.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ*

38

Αύριο ξανόλογομαι. Αυτό που λέμε κ ρ α σ ο -
κ α τ ά ν ν ξ η δέν τό ξέρω. Τά μιση μου κ' οι ά-
γάπες μου δέν ξετυλίγονται ξεσπώνε. Κάποτε μπό-
ρεσα ν'α το φανερώσω τό μεθύσι της σάρκας μου.
Τόν πόνο της καρδιάς μου σχεδόν ποτέ. Πρέπει ν'α
βρεθώ μόνος για ν'α κλάψω. Δάκρυσα γι' ανθρώπους
που δέν τό μαθαίνανε, θά ξαφνιζόντανε. Μ' άνα-
θρεψε, άγρια κι άταχτα, ή μοναξιά.

39

Ψηλάρες «Η άρρωστη κόβλα». Τών Γκογκοθρ
ή «Germinie Lacerteux». Georges Moore
«Ester Watoy». Τολστόης «Δούλος και κύριος».
Τού Λαμαρτίνου «Ιστορία μιάς δούλας». Τού Μιρ-
μιά «Ημερολόγιο μιάς υπηρέτριας». Την περίφημη
«Παμέλα» του Ριχαρτσον, δν άγαπάτε, δουλική κ' έ-
κείνη. Συγκρίνατε δόσοληφίες και ταιριάσματα ά-
φεντάδων και δούλων βαθείς και καταναγκητές μέσα
στην πυλ πεζή πραγματικότητα. Οθφ! έμείς ακόμα
χαμπάρι δέν πήραμε από κριση κι από κριτική και
οιγκρητικές μελέτες γυρεύεις;

40

Ποτέ άνθρωπος δέν θάγάπησε τόσο στη ζωή του
σάν έμένα και ποτέ άνθρωπος δέν θάπόλαψε τόσο
λίγο τόν έρωτα, σάν έμένα. Ποτέ άνθρωπος δέν θά
λαχάρησε τόσο σάν έμένα τους μακροδουρντους δρό-
μους, τους ατέλειωτους περιπάτους κάτω από τους
δλάνοιχτους ουρανούς, και ποτέ άνθρωπος δέν θά
κουνήθηκε και δέν θά ταξίδεψε τόσο λίγο σάν κ' έ-
μένα.

41

Ο Γκαίτε στις κουβέντες του με τόν Ένεργμαν
φάσκει και αντιφάσκει, καθώς ένε οι λογιστάτοι.
Αηλαδή λέει και ξελέει. Γιατί σέ κάθε λόγο του κα-
θρεφτίζει κι από ένα της πρόσωπο ή πολυπρόσωπη
άληθεια. Η άληθεια είναι άσπρη, μάς λέει στο χα-
ριτωμένο του φιλοσοφικό δήγημα «Η ανθρώπινη
τραγωδία» ο Anatole France. Γιατί γίνεται απ'
δλα τ'α χρώματα.

42

Δέ θυμάμαι ποτέ ν'ανώισα τό φόβο του έπερ-

*) Η άρχή στον άρ.θ. 341.

φυσικού. Μονάχα φόβος καμιά φορά με κυρίευε. Μά
τόν κυρίεψα κ' εγώ στο τέλος. Μιλώ για τ'α χρόνια
μον τ'α παιδικασία. Κάποτε παράξενα έλικοποιούσα
τά άύλα. Φαντασία ποιητή από τότε. Μιά φορά τη
μύδρα την είδα, ψηλή σάν κατάρτι καραβιού και
μαύρη. Άλλη μιά φορά τη βλογιά. Πρόσωπο έκείνη.
Άλλη μιά φορά μου φάνηκε πως με κυνηγούσανε,
στη σκάλα του σπιτιού μου, που ανέβαινα, νεράιδες.
Τίποτ' άλλο.

43

Τόν περίφημο άμερικανό ποιητή τόν Ουίτμαν,
τόνε φίλησε όταν είτανε μικρό παιδάκι, ο περίφημος
γάλλος στρατηγός ο Λαφαγέτ, έκεί που ήρθε ν'α πο-
λεμήση για τη λευτεριά στην πατρίδα του. Τό δικό
μας τό Λασκαράτο, μικρό παιδάκι, τότε φίλησε περ-
νώντας από την Κεφαλλονιά, ο Μπαύρον. Τάχ' από
τά φίλια τότ'α ν'α κολλήσαν ο Άμερικανός τόν ά-
κράτητο δημοκρατικό του ένθουσιασμό προς την άν-
θρωπότητα, κι ο Κεφαλλονίτης τό πείσμα και τη
φλέβα τη σατυρική; Ποιός ξέρει! Περίεργο κι άρ-
κετά διασκεδαστικό είναι πως γνωρίζονται στον τόπο
μας ο γάλλος επαναστάτης κι ο αντίρτης έγγλέζος.
(ο δούτερος, γιατί πέθανε στο Μεσολόγγι. Ο πρώ-
τος, τέπος ήρωα ρωμαντικού, ίσαμε τ'α 1865.

Λαφαγέτ ή ανθισμένη νεολαία θά ζητήσει,
Και τόν Λαφαγέτ θά εύρη εις τού Γρίδα τό σπαθί.

Παράδοχος.

44

Τ'α όνόματα συγχίζουν κ' ύστερα οι έφημερίδες
τάποσυγχίζουν. Έλληνισμός θά πη μόρφωση, πολι-
τισμός. Κ' Έλληνισμός θά πη λαός, ένθισμός. «Ο
Έλληνισμός—έγραφε τις προάλλες μιά έφημερίδα—
μ' δλα τ'ας καταδιώξεις που υφίσταται, θριαμβεύει.»
Κ' έφερε παραδείγματα από τόν άρχαίο τόν άνθρω-
πικό Έλληνισμό που κατένας δέν τόν κατατρέπει πιά,
εκεί που ήθελε ν'α νοήση τόν Έλληνισμό τό σύγ-
καιρο, τόν πολιτικό, τη Ρωμοσύνη δηλονότι του
1907. Μά στο ένα τούτο τώνομα τ'α δυο τούτα νοή-
ματα, πόσο διαφορετικά! Έτσι ο Σπινόζας λέει πως
ο θεός του παρallάξει τόσο από τό θεό τών άνθρώ-
πων όσο κι ο άστερισμός ο λεγόμενος του Κ ν ν δ σ
από τό ζωό τόν Κόνα. Όμως και μ' δλα τους τ'α
παρallάσματα τούς δυο Έλληνισμούς δέν τούς χω-
ρίζει ή άβυσσο τούτη. Προσκυνάμε τόν ένα και μάς
παρουσιάζεται σάν άσέγκριτος. Μά βρίσκομαι μέσα
στον άλλο. Είμαι σπλάγχο του.

45

Τό λαχαροπλαστείο του Γιαννάκη. Ο ψωροπε-

ρήφανος ποιητής, πού μέσα μας είναι, καταφρονεί τους πεζούς που πάν' εκεί και χοντροκάθονται. Σ' ένα μέρος, χωρίς δριζόνια, που βλέπεις από τη λεγόμενη φύση όσο βλέπεις κι από πλυσταριό. Ψωροπερήφανο ποιητή, έχεις άδικο, κι ο κόσμος, δίκιο. 'Ο άνθρωπος ζώο κοινωνικό. Πάει για να φάη διωλεχτό το γλυκούλι του, και για να διή και για να τότε διούνη, πράματα άκόμα πιο γλυκά και διαλεχτότερα. Κ' ένα προσώπιδι μορφο να ξανοίξης εκεί με δυο μάτια από κείνα, να και η φύση, να και οι δριζόντες! Πρέπει να είσαι είκοσι χρόνων, λιμοκοντόρος, καλοντυμένος, Έρωτόκοιτος, Lovelace, και τότε το ζαχαροπλαστείο του Γιαννάκη σε μαγεύει πιο πολύ από τάνεβάσματα στους Λυκοβητούς και στις Άκρόπολες.

46

Η λίμνη του Λεμάνου και η λίμνη του Βραχουριού. Υπάρχει ψώρα εδωποτισμού και ψώρα πατριωτισμού. Η δεύτερη: — Πώς πηγαίνετε στην Έλβετία! Έχουμε στην Ελλάδα Έλβετίες άλλο τίποτε! — Μάλιστα. Μά και τη φύση την κάνει ο άνθρωπος. Τη νέα ελληνική φύση δεν την έκαμε άκόμα ο άνθρωπος, κι άνθρωπος δα μπορεί να στέκει εκεί που στέκεται ακαλλίεργητη, άπειραχτη, πρωτόγονη, ή οδύτερη, αν αγαπάτε (μήτε καλή μήτε κακή), φύση. Τις γνωρίζω τις μορφάδες όλες του φυσικού κόσμου του ελληνικού. Μά τούτες ως την ώρα φανερώνονται στα μάτια λίγων αρχαιολόγων μόνο, ελληνιστών κ' ελληνολατρών.

47

Η θεοσκεία. Κάπως γνωρίστηκα μ' αυτή, μά ποτέ δεν την αίστάνθηκα. Κάποτε, σε διαφορετικούς καιρούς της ζωής μου, κι άράδ' άράδα, θέλησα να παίξω ρόλο χριστιανού, βουδδιστή, πολύθεου. Μά πάν' από διαβάσματα κ' εντύπωσης καλαισθητικές, υποθέτω. Οι εκκλησιές με συγκινούν μά πάντα τη φαντασία μου πιο πολύ και τα αισθητήρια δχι την καρδιά μου. Τό λιβάνι με λαγγυεί το ίδιο και σά μυρίζομαι το τραντάφυλλο. Στην εκκλησία παιδί θυμώμ να τις αγάπες μου, κ' έμειν' από τη θύμησή τους έκστατικός. Ίσαμε προχτές έννοιωθα την άνάγκη να πηγαίνω στην εκκλησία τη ρούσικη. Ένας Εθαγγελιστής τοιχοζωγράφιστος, ένας άγγελος ελαφροπειτώντας τάχ' άνάμειν' από τα κονίσματα του

Ίεροῦ, ο χορός, το ρυθμικό συγκρίσμα του ναού με τους αρμονικούς τον χρωματισμούς, με τραβούσανε. Μά γαργαλίζανε και μου γίνονταν θνείρα τα γονατισματα κάποιων, ώραιων πάντα μπροστά στα μάτια μου, γυναικών, κορμιώνε λυγίσματα, λαιμών άποκαλυπτικά ξεγυμνώματα. Παλληκάρι, σάν πρωτοήρθε στην Αθήνα, εκεί πρωτοάραξα. Κόντεψα μιά φορά στα νιάτα μου νάγαπήσω με μιάν άγάπη ποράξενη μιάν εικόνα της Κοιμικαρίας την όγία Εδφημία. Άννατά διαβάζω, άπαγγέλλω κορμιάτα από την Παλαιά Γραφή κι από τροπάρια της βυζαντινής ποίησης μ' εδφαίνοννε τα στρογγυλά τα λόγια τους όμοια με τους στίχους του Οδγκώ και του Βαλαωρίτη. Τη θερησκευτική συγκίνηση την άπόλαφα μόνάχα σε κάποιες μου κοριτσιών άγάπες που ποτέ δεν κατώρθωσα να τα πλησιάσω. Μήπως και του Θεού το σημαντικό το γνώρισμα δεν είναι τάχα το άπλησίαστο; Και μόνο η τέχνη μου φανερώθηκε σά θερησκεία κι από την τέχνη, πρώτ' άπ' όλα, το ποίημα.

48

Η Αθήνα έχει το χρώμα. Και πιο πολύ από το χρώμα, τη nuance τη χρωματιά, αν αγαπάτε. (Δηλαδή τ α ν ε ρ α, το άπέραντο άτλαζένιο γαλαζοφύρεμα τουδρανού της). Δεν έχει πρασινάδες ξερότοπος. Έχει το μάρμαρο που σπιθοβολά. Κι ο Θεόφιλος Γωτιέ βλέποντας την Αθήνα, κατάλαβε από το μαγαλειό του Θεού. Δεν έχει το δέντρο. Έχει τον άέρα. Έχει τάρχαλα. Τίποτε τωρινό. Τα τωρινά, βάλ' τους ρίγανη. Έχει τα Μουσεία. Όμως δχι τη ζωγραφιά. Το άγαλμα. Κι δχι τόσο το άγαλμα, όσο το άνάγλυφο. Κι δχι τόσο το άνάγλυφο, όσο το σύντριμμα. Είναι κάποιου τάφοι, περιβόλια. Κ' είναι κάποιου τάφοι που δεν τρέφουνε και το φτωχότερο χοιτάρι, μά που είναι όλο από πέτρα κι από άγάλλματα. Η Αθήνα. Κοιμητήρι από τάφους του δεύτερου είδους. Η Αθήνα ή παντοτινή, μά δχι και η Αθήνα που έτυχε να είναι και πρωτεύουσα του ελληνικού βασιλείου. Θα ήθελα ένα έργο τέχνης, βιβλίο, ποίημα, δρώμα, μυθιστόρημα, περιήγηση, που να καθρεφτίζει έτσι σε όλα και με όλα της την αιώνια την Αθήνα.

49

Όμως έχω κάτι πολύ θηλυκό μέσα μου. Καταλαβαίνω πώς μου έρχονται δάκρυα, πώς δέ μπορώ

να τα κρατήσω, κ' εκεί που ένας άντρας θάδειχνε τη γροθιά του ή το πολύ πολύ μιά καταφρόνιση. Άντρας μπορεί να είναι κάποτε ο νους μου. Μά είναι τούτο άρκετό, με μιά καρδιά γυναικεία;

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΦΥΛΛΑΔΕΣ ΤΟΥ ΓΕΡΟΔΗΜΟΥ*

Σουφρώνει τα φρύδια του ο Άγας.

— Κι άμ' ή μάμμα σου; του λέει: ποιός θά την πάρη στο λαιμό του τη μάμμα σου; Κι ο πατέρας σου;

— Αφεντέσημ Έφεντημ, τίποτις δέν είναι αυτά. Ο πατέρας μου είναι μισός μουσουλμάνος. Η γριά πάλι, θά φωνάξη, θά κλάψη, κ' ύστερα θά μερώση. Τί θάκανε αν είτανε θάνατος; Έδώ έχει ή Προφήτη ή θάνατο.

Κοντοστέκεται ο Άγας και τον καλοδλέπει: στα μάτια.

— Και ποιός θά σοῦ πάρη τη ζωή ά δέν άλλα-ξοπιστήσης;

— Η άγάπη. Έμπαινα χτές στοῦ πύργου σου την αύλή. Στο γωνιακό του παράθυρο είταν έν' άσπρο γατάκι κ' έπαίξε με τοῦ γιαιουμιού τα κλω-νιά. Γλυστράει έξαφνα το γατάκι και πέφτει μέσ στην αύλή. Προβάλλει άμέσως ένα πρόσωπο, σκύδει, σέρνει μιά φωνή και χάνεται πάλι μέσα στον πύργο.

Πετάχτηκε τότες ο Χασάνης άγριεμένος κ' έ-τρεξε κατά το χαρέμι.

— Άμάν, Έφέντημ, στάσου! Άν είναι να παι-δευτή κανέναν, έγώ πρέπει να παιδεύω, που είχα μάτια κ' είδα ένα πλάσμα που ήλιος δέν τάγγιζ' ά-κόμα. Μπήξε το μέσα μου το χαντσάρι σου, να μη λές πώς ζή εκείνος που την είδε την κόρη σου.

Στέκεται ο Άγας κι άγριοδλέπει.

— Δεν έχεις χαντσάρι μαζί σου; Νά, το δικό μου. Χώστο ίσα μες στην καρδιά μου. Θυμήσου όμως το χτεσινό τάξιμό σου. Στοχάσου το τί θά είμαι σά γίνω παιδί σου. Στοχάσου πώς άγρόρι δικό σου δέν έχεις. Στοχάσου τί τρομερός πολεμιστής του Προφήτη γίνεται το ρωμιόπουλο και σε τί λογής χέρια θάρήσης τη δύναμή σου όταν ο Άλλάχ σε κράξει κοντά του.

*) Η άρχή στον άριθ. 353.

ΠΕΤΡΟΥ ΨΗΛΟΡΕΙΤΗ

ΣΠΑΣΜΕΝΕΣ ΨΥΧΕΣ*

Σηκώθηκε τώρα κι ο Όρέστης και προσπαθούσε να της πιάσει τα χέρια και να τη βάλει να καθί-σει και να την παρηγορήσει. 'Ο! πώς να τοῦ ξεφύ-γουν τέτοια λόγια! Και τώρα πώς να την παρη-γορήσει, πώς; Η Χρυσούλα δέν πήγε ποτέ μαζί του στο Μουσείο του Μορώ... Ναι, τώρα θυμάται... Φίλησε τη Νόρα... Είτανε με τη Νόρα... Θέ μου!

Πάλευε ή Χρυσούλα, προσπαθώντας να ξεφύγει το άγγιγμα του Όρέστη. Στα χέρια της μέσα το μεταξωτό μαντηλάκι της γίνθηκε χίλια κομμάτια. Τό δαχτυλίδι της έσφιξε το δάχτυλο, σά νάτανε φίδι... ('Ο! Θάνατε! Θάνατε!)

— Σώπα! Σώπα, Χρυσούλα! Μην κάνεις έτσι! Σουχώρεσέ με!

— Όωω!

(— 'Ο! νάμουνά μόνη, να κυλιστώ χάμω, να

*) Η άρχή στον άριθ. 355.

Ξεκρίσω με τα νύχια μου τα στήθια μου και να βάλω μιά φωνή όσο μπορούσα πιο δυνατή και πιο στριγγιά για να γκρεμίσω τα σπλάχνα μου... 'Ο! πονώ! πονώ!...)

Πήγαινε κ' έρχότανε μέσα στην κάμερα, άλα-λίσταμένη Δέν τολμούσε να μιλήσει. Φοβότανε, αν άνοιγε το στόμα της θάβγαζε άναρθρες φωνές ζώου που κυνηγούνε και στριγγιώνουνε, ή ζώου που πεινά και κλαίει, ή ζώου που σφάζουνε... Πνιγότανε. Ένα φίδι κουλουριαζότανε στο λαιμό της. Θέ μου! Α πλώσε τα χέρια της κι άρπαξε τη χρυσή άλυσι-δίτσα, την έκαμε χίλια κομμάτια και πέταξε πέρα το σταυρό που φορούσε... Αλάφρωσε λίγο... Έπεσε στον καναπέ, ξεκούμπωσε τη ρόμπα της στα στή-θια και πήρε βαθιά την άναπνοή της κι άναγερτά και κουραμένια πέσανε τα χεράκια της στα γόνατα και είπα:

— 'Ο Θάνατε! Θάνατε!

— Τί έχεις, Χρυσούλα; Τί είπες; Σώπα! Σου-χώρεσέ με!

— Νά σε συχωρίσω; Τί μου έκαμες; Μου έ-καμες τίποτα; Τίποτα... Δέ μου έκαμες τίποτα...

Μιά σιωπή βρειά έπεσε. Ο Όρέστης άνήσυ-χος πηγαίνονόχτανε. Θάδινε τη μισή του τη ζωή να

βριτκότανε στην άκρη του κόσμου. Πώς ν' άντικρύ-σει τη Χρυσούλα; Τί να της πει; Άκούμπησε το μέτωπό του στα τζάμικ και κύταζε τη νύχτα. Χωρίς να το θέλει έβγαλε από την τσέπη του το ρολόι, τάχατε για να δεί τί ώρα είναι, μά δέν είδε τίποτα.

— Βιάζεσαι, Όρέστη, βιάζεσαι; Αλήθεια, θάνατι πιά μεσάνυχτα. Έσφιγγε τα δόντια της για να μην κλάψει κ' ή φωνή της έβγαине σφυριχτή.

— Μεσάνυχτα! από τώρα;

— Βλέπεις, Όρέστη; Μεσάνυχτα... Είναι και-ρός...

Τό χαμόγελο πάλι, σά χαροντικό δρεπάνι, έ-σφαξε το στόμα της, μες στη μίση.

(— 'Ο! να φύγει! να φύγει!)

— Όχι... Έχω ακόμα δέκα λεφτά... Γιατί βιάζεσαι, Χρυσούλα;...

— Άα! έχεις ακόμα δέκα λεφτά!

Έσφιξε τα χέρια της, στα μάτια της πετα-χτήκανε δυο μεγάλα δάκρυα, ρήχτηκε και πήρε το καπέλο του, ένας κόμπος σιδερένιος έσκιζε το λαιμό της, κ' ή φωνή της έτρεμε από την άγανάκτηση και τον άγριεμό:

— Πήγαινε! πήγαινε! Πάρε το καπέλο σου.